

een jonge Mechelaar die in 1945 omkwam in het werkkamp Ganacker, zijn ook grote projecten, maar zij bedienen zich wél van Mechelen als locatie. Daarover zullen dus minder snel opmerkingen gemaakt worden.

VERSTOCKT: Het is jammer dat één op vier in Mechelen voor het Vlaams Blok stemt en het is jammer dat Mechelen het stigma heeft de stad met het Aartsbisschoppelijk Paleis te zijn maar *so be it*. Voor ons plan is dat geen enkel bezwaar. Maar we zoeken er wel een aantal moeilijkheden mee op. Van 12 tot 23 november organiseren we in samenwerking met Katrien Jacobs, een Belgische die op dit moment docent is aan het Emerson College in Boston, het festival *Porn Ar(t)ound the World*. De démarche daarvan is dat seksualiteit en erotiek binnen de levende kunsten vaak enkel als probleem – het moet minstens over incest gaan – en zelden of nooit op een vrolijke manier aan bod kunnen komen. Een aantal mensen zal daarover allicht ambetant worden, maar dat heeft dan misschien meer met *the sign of the times* te maken, dan met Mechelen zelf.

DECABOOTER: Misschien worden we wel gepardonneerd omdat we opereren in een oude sekscinema (*lacht*).

ETCETERA: Sowieso lijkt jullie aanpak tijdens het tweede seizoen veel projectmatiger dan tijdens het eerste?

VERSTOCKT: Die verschuiving zullen we verder doortrekken. Vorig seizoen was echt een overgangsseizoen: een periode waarin je sommige dingen historisch meeneemt en andere afbouwt en verandert. De aanwezigheid van Podium Modern bijvoorbeeld. W.A.C.K.O. is sinds heel vroeg in TheaterTeater geweest. Na de splitsing tussen Manou Kersting en Chiel van Berkel was dat verhaal voor ons uitverteld, maar de groep had hier historisch een plek en dan zeg je niet meteen: 'Sorry, maar wij gaan een andere richting uit...' Nu heeft Podium Modern zijn subsidies gekregen en partners gevonden in de Arenbergschouwburg en de Backstage, en staat de groep dus niet in de regen, *quoi*.

ETCETERA: Hoe bepalend is het Mechelse aspect bij de keuze voor onderwerpen als de Dossinkazerne en Leopold Hammel of bij de keuze voor artiesten als Stef Lernous, Nick Kaldunski, Ruud Gielens en het theatergezelschap Abattoir Fermé?

DECABOOTER: Het is niet zo dat we projecten doen omdat ze Mechels zijn.

VERSTOCKT: Maar ik zou het wel heel erg jam-

mer vinden mocht dit nOna evenzeer in Zichen-Zussen-Bolder kunnen bezig zijn. Er moet een relatie zijn tussen waar je zit en wat er gebeurt. Het Kaaitheater zou – ik overdrijf – evengoed in Australië kunnen liggen. Wij willen ook met de artistieke ontwikkeling in Mechelen bezig zijn. Het kan toch niet mocht er qua theater in Mechelen enkel het MMT (nu 't Arsenal, nvdr) zijn, in een stad met zo'n podiumkunsten traditie... Het kan toch niet mocht het talent van Stef Lernous en van de mensen die daarrond hangen – en die expliciet zeggen 'Wij willen in Mechelen blijven' – niet erkend worden en geen kans krijgen om te ontwikkelen. Dus ja, Mechelen is voor ons een ongelooflijke voedingsbodem.

ETCETERA: In menig opzicht bouwt nOna verder op de werking van de Brusselse Beurschouwburg in de jaren negentig, toen jijzelf, Dirk, er programmator was. Hoe zien jullie zelf de verhouding tussen nOna en die periode?

VERSTOCKT: Onvermijdelijk bouw je verder op een aantal dingen die daar toen ontwikkeld zijn. Hoe zou ik het noemen? Een manier van werken en het soort vrijheid die ervoor zorgen dat je bij wijze van spreken elke dag opnieuw het begrip kunstencentrum uitvindt, zonder dat je je moet laten gelegen zijn aan canons,

Je voortdurend bewust
blijven van de context
waarin je zit, en nooit
denken dat je iets
bereikt hebt of dat er
iets veroverd is of dat je
goed bezig bent ... Dat
soort van hypergevoe-
ligheid was er in de
Beurs en die hebben wij
hier ook, denk ik.

dogma's of wat het artistiek zou moeten voorstellen, en in tegenstelling daarmee uitgaat van vragen als: 'Wat is mijn context?', 'Wie is er hier artistiek bezig?', 'Hoe kunnen we dat zo snel en zo krachtig mogelijk bij een publiek krijgen?', 'Hoe kunnen we zoveel mogelijk publieken betrekken bij wat we hier ontwikkelen?' Een aantal van die lijnen die met openheid te maken hebben, wordt hier doorgetrokken: je voortdurend bewust blijven van de context waarin je zit, en nooit denken dat je iets bereikt hebt of dat er iets veroverd is of dat je goed bezig bent... Dat soort van hypergevoeligheid was er in de Beurs en die hebben wij hier ook, denk ik.

DECABOOTER: Dat proberen we toch... De schaal waarop nOna werkt, is wel moeilijker dan in de Beursschouwburg. In de Auguste Ortsstraat zijn er veel kleurtjes en geurtjes en sfeertjes, en die zijn er hier niet. In nOna kunnen we niet het soort straatfeest houden dat de Beursschouwburg kon doen, omdat die straat er gewoon niet is. In die zin leek de expansie of de veruiterlijking van wat de Beurs deed, duidelijker en groter.

VERSTOCKT: Loop 's avonds in Mechelen over de Bruul of over de IJzerenleen in je bloot gat, en niemand zal iets zeggen want er is niemand. Alles is dicht en alles staat leeg, er woont niemand. Dus zit je sowieso in een andere context dan wanneer je in Brussel je kop buiten steekt.

ETCETERA: Net als in de Beursschouwburg, brengt het opzichschuiven van de canons een soort artistieke incorrectheid met zich mee.

DECABOOTER: Wat vinden jullie dan de meest artistiek incorrecte daad van nOna tot nu toe (*lacht*)?

ETCETERA: Misschien wel de communicatie. Het veelkleurige tabloidkrantje van nOna wordt door de rest van de theatersector als 'zeer fout' beschouwd.

DECABOOTER: Ons gazetje is ook een antwoord op het feit dat de meesten naar iets zeer esthetisch zoeken, naar iets straks, naar iets waar weinig op aan te merken is.

VERSTOCKT: Het is goedkoop en rap gemaakt, en vertrekt vanuit tabloid. Dat was ook de opdracht. Uiteindelijk is ons streefdoel om elk jaar een jong ontwerper de kans te geven dat gazetje te maken. Daarmee haal je je bijkomende moeilijkheden op de nek omdat je die mensen op een andere manier moet begeleiden dan wie dat al twintig jaar doet, maar ook dat is artistieke ontwikkeling.